

Arrest

**nr. 152 001 van 8 september 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOURADIAN, die loco advocaat S. TUCI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 98 762 van 13 maart 2013 omdat zij haar asielaanvraag volledige steunde op de motieven die door haar moeder C.L. naar voor werden gebracht in het kader van haar asielaanvraag, aan wie de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is en zij bijgevolg niet aantoonde redenen te hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of om een reëel risico op ernstige schade te lopen in geval van terugkeer naar Albanië, zodat in hoofde van verzoekster evenmin kon besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar huidige derde asielaanvraag opnieuw baseert op dezelfde motieven als degene die door haar moeder, C.L., worden aangevoerd in het kader van haar derde asielaanvraag. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

In het kader van de derde asielaanvraag van verzoeksters moeder nam de commissaris-generaal op 14 november 2013 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep van verzoeksters moeder tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 134 689 van 9 december 2014. Daar geen van de partijen binnen de vooropgestelde termijn gevraagd hebben om gehoord te worden, worden ze immers overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de in de beschikking van 17 november 2014 opgenomen grond, waarin als volgt werd beschikt:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name problemen naar aanleiding van de bloedwraak waarin haar familie in Derven verkeert.

De vorige asielaanvraag van verzoekster werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon gehecht worden aan haar beweerde vrees het slachtoffer te worden van de bloedwraak met de Gjokeja's. Daarnaast werd voor de problemen die verzoekster in Tirana kende geoordeeld dat zij niet aannemelijk kon maken dat deze te maken hebben met de bloedwraak waarin haar familie verwickeld is, noch dat zij voor deze problemen geen beroep kon doen op de Albanese autoriteiten. Deze weigeringsbeslissing werd bij arrest nr. 98 761 van 13 maart 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Verzoeksters tweede asielaanvraag d.d. 18 april 2013 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Ter ondersteuning van haar derde asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten neer: haar huwelijksakte d.d. 5 april 2013; haar geboorteakte en die van haar kinderen (alle d.d. 24.10.2013); twee attesten van familiesamenstelling d.d. 17 juli 2013 en 24 oktober 2013; een overlijdensakte van haar moeder; twee attesten van de gemeente Thumanë volgens welke haar echtgenoot belastingen betaalt, werkt als landbouwer en in Derven woont; de Belgische verblijfstitels en/of Belgische identiteitskaarten van tal van haar familieleden; drie attesten betreffende de bloedwraak waarin haar familie verkeert (van de burgemeester van Thumanë d.d. 28 oktober 2013, van het dorpshoofd van Derven d.d. 25 oktober 2013 en van de verzoeningscommissie van Gjin Marku d.d. 17 oktober 2013); meerdere attesten waaruit blijkt dat haar broer A. speciaal verlof aan de gevangenis vroeg, ook middels tussenkomst van de burgemeester van Thumanë; een attest van de politie waarin de bloedwraak bevestigd wordt; een attest van de gemeente Thumanë waaruit blijkt dat u geboren bent in Derven; een verklaring van Zef Lleshi (van de verzoeningscommissie 'Misioni i Pajtimt Mbarekombetar') betreffende de bloedwraak

waarin verzoeksters familie verwikkeld is; een gelijkaardige verklaring van haar familielid G.N.; een DVD waarop een reportage van het televisieprogramma 'Duel' staat betreffende verschillende families die in bloedwraak leven en een enveloppe waarin verzoekster de meeste van de voorgelegde documenten ontving. Tot slot legde verzoekster enkele documenten opnieuw voor die zij reeds bij haar vorige asielaanvragen voorgelegd had.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad benadrukt voorts dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke niet worden ontkracht. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van haar eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift voorhoudt dat zij in Tirana voor haar vertrek werd bedreigd, stelt de Raad vast dat dit niet meer dan een blote bewering is. Uit de door haar neergelegde documenten blijkt dat haar familie afkomstig is uit Derven en effectief in een bloedwraak verkeert, elementen die in casu niet in twijfel getrokken worden. Echter geen van de voorgelegde documenten (zowel uit de tweede als de derde asielaanvraag) wijzigt de vaststelling dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt niet langer in Tirana te kunnen wonen waar zij sinds 2000 woonde en waar haar echtgenoot nog steeds woont zonder er gevaar te lopen voor de bloedwraak die haar familie in Derven kent. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster ten tijde van haar eerste asielaanvraag uitdrukkelijk

verklaarde dat zij behalve de overval door onbekenden op hun communicatiezaak en het feit dat onbekenden soms hun dochters op straat aanspraken, in Tirana geen verdere problemen kende. Van eventuele (concrete) problemen in Tirana met iemand van de familie G. maakte verzoekster niet het minste gewag. Integendeel zelfs, zij gaf uitdrukkelijk aan dat het in Tirana nooit tot een persoonlijke confrontatie met iemand van de familie G. is gekomen (gehoorverslag CGVS 16 oktober 2012, 13). Zij gaf ook aan/toe dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat de problemen in Tirana iets te maken hadden met de bloedwraak in Derven. Voorts stelde zij bij de autoriteiten in Tirana, met wie zij en haar man, zelf jarenlang bij de politie werkzaam zijn geweest, nooit problemen hebben gekend, enkel een klacht te hebben ingediend voor de overval op hun winkel, doch nooit voor het feit dat hun dochters af en toe op straat door onbekenden werden aangesproken of voor de bedreigingen aan het adres van haar man (gehoorverslag CGVS 16 oktober 2012, 11).

5. In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel van het 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

Dienvolgens lijkt ook verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juli 2015, voert verzoekende partij aan dat zij duidelijk heeft gemaakt dat zij in Tirana in gevaar is en dat

dit geen bewering is, maar een verklaring. Zij vreest dat haar kinderen zullen worden vermoord en dat haar dochter het slachtoffer zal worden van verkrachting. Verzoekende partij wijst er op dat zij voldoende bewijzen heeft ingediend dat zij reeds bedreigd werden in het verleden, maar dat dit niet werd onderzocht door het Commissariaat-generaal. Voorts wijst verzoekende partij er op dat zij een klacht heeft ingediend bij de politie en dat het Commissariaat-generaal daarover geen standpunt heeft ingenomen.

Betreffende de kritiek van verzoekende partij dat zij een klacht heeft ingediend bij de politie en dat het Commissariaat-generaal daarover geen standpunt heeft ingenomen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens het gehoor in het kader van onderhavige asielaanvraag niet de minste melding heeft gemaakt van het feit dat zij een klacht bij de politie zou hebben ingediend, en dat zij geen enkel document bij haar huidige derde asielaanvraag heeft neergelegd -noch met betrekking tot die beweerde klacht, noch met betrekking tot eventuele andere zaken-, zodat zij de commissaris-generaal bezwaarlijk ernstig kan verwijten hierover geen standpunt te hebben ingenomen.

In zoverre verzoekende partij met haar kritiek doelt op het attest van de politie dat haar moeder bij haar derde asielaanvraag neerlegde en waarin de bloedwraak bevestigd wordt, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal hiermee wel rekening heeft gehouden en hierover een standpunt heeft ingenomen, namelijk door vast te stellen en te oordelen dat dit geen nieuw element is dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij haar moeder voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Betreffende verzoekende partij haar argumentatie dat zij voldoende bewijzen heeft ingediend dat zij reeds bedreigd werden in het verleden, maar dat dit niet werd onderzocht door het Commissariaat-generaal, wijst de Raad er opnieuw op dat verzoekende partij geen enkel document heeft aangebracht in het kader van onderhavige asielaanvraag, zodat de commissaris-generaal hier ook geen onderzoek naar kon doen.

Inzoverre verzoekende partij doelt op de stukken die door haar moeder bij haar derde asielaanvraag werden aangehaald, stelt de Raad vast dat die stukken in het kader van de derde asielaanvraag van verzoekende partij haar moeder wel degelijk werden onderzocht, en wijst de Raad erop dat de derde asielaanvraag van verzoekende partij haar moeder werd afgesloten bij 's Raads arrest nr. 134 689 van 9 december 2014, dat gezag van gewijsde geniet en waarin werd vastgesteld dat de moeder van verzoekende partij bij haar derde asielaanvraag, op dewelke verzoekende partij onderhavige asielaanvraag volledig steunt, bij die aanvraag geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het poneren van een vrees voor vervolging, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 juli 2015 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in de voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS